

Кръстановитѣ синове се налютиха, скочиха да отидатъ да се разправятъ съ Грозя, но стариятъ ги спрѣ:

— Стойте си дома — рече имъ той кротко — тази работа не е ваша работа: ще идете, ще се скарате, ще се изпотрепите — за нищо, за една бразда... Азъ ще отида, ще му кажа съ добро, съ благостъ, ако е човѣкъ — ще разбере.

— Ще си хабишъ думитѣ на вѣтъра.

— Ще ги изхабя; да ми е чиста съвѣстѣта.

Грозю отдалече сѣти за какво иде Кръстанъ при него, но се престори, че не е разбралъ. Старецѣтъ дойде, поздрави го, тръгна пакъ редомъ съ ралото. Говориха за това, за онова. Говорѣше повече Кръстанъ; Грозю му отвърщаше кисело или пропускаше презъ ухо думитѣ му. Стигнаха край нивата. Грозю пови да обърне ралото, ала старецѣтъ го спрѣ.

— Грозю, почакай. Искамъ да ти кажа нѣщо. Дошелъ съмъ при тебе по една работа.

Но Грозю обърна оралото и подкара назадъ.

— Нѣмамъ време за губене, бай Кръстане. Казвай си болката. И така чувамъ.

— Както искашъ, синко. Виждамъ те, че разбирашъ за какво е...

— Нищо не разбирамъ азъ!

— Разбирашъ: за синура, Грозю. Разоралъ си синура...

— Не съмъ разоравалъ никакъвъ синуръ. Пъкъ и да съмъ разоралъ — този синуръ само твой ли е?

— Не е: нито е мой, нито е твой...

— Че какъ така? — спрѣ Грозю оралото. — Чий е тогава!

— На селото, на земята, на Господя...

— Е-хее, то всички сме на Господя!

— Така е — общъ е. Открай време така се знае. Този синуръ го знаятъ и моятъ дѣдо и твоятъ дѣдо, и на моя дѣдо и на твоя дѣдо дѣдовцитѣ имъ...

— Уу! Че то много дѣдовци!

— Много. И всички сж го упазили. Така е дошло